

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 10Sa/21/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200464
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Bystrianská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach sudkyňou JUDr. Danou Bystrianskou v právnej veci žalobcu: N. H., N.. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť P.Á. J. T., bez dokladov totožnosti, trvale bytom v P. J. T., toho času umiestnený v Ú. W. D. W. E. B., A. XX, B., zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova č. 20, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, Regrútska 4, 831 07 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-88-009/2018-AV zo dňa 30.03.2018, takto

rozhodol:

Správny súd zrušuje rozhodnutie žalovaného Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sp. zn: PPZ-HCP-BA6-88-009/2018-AV zo dňa 30.3.2018 a nariaduje žalovanému bezodkladne prepustiť zo zaistenia žalobcu N. H., nar. X.X.XXXX, bývajúci v P. J. T., bez dokladu totožnosti, toho času umiestneného v Ú. W.S. D. W. E. M. B. bezodkladne.

Súd priznáva žalobcovi plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal správnu žalobu vo veci zaistenia na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava 17.4.2018, ktorý ju Krajskému súdu v Košiciach ako správne mu súdu predložil 23.4.2018 a žiadal o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-88-009/2018-AV zo dňa 30.03.2018. Žalobca žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného a nariadiť bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia. Súčasne žalobca žiadal priznať trovy právneho zastúpenia.

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím z 30.3.2018 na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného dňa 12.1.2018 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 30.3.2018 žalobcu a umiestnil ho v Ú. W. D. W. E. M. B.Y. a podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.9.2018.

3. V odôvodnení uviedol, že 30.3.2018 prevzal o desiatej hodine žalobcu, ktorého odovzdala hliadka Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava od príslušnej polície Rakúskej republiky v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Rakúskou vládou o doplnení dohody medzi vládami o readmisii osôb s neoprávneným pobytom. Žalobca nepreukázal svoju totožnosť, nedisponoval cestovným dokladom, ani žiadnym oprávnením zdržiavať sa na území Schengenského priestoru. Žalovaný uviedol, že 12.1.2018 bolo začaté konanie vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu, o ktorom bolo rozhodnuté v ten istý deň. So žalobcom bola 30.3.2018 spísaná zápisnica, v ktorej uviedol, že nedisponuje dostatočnými finančnými prostriedkami a ani nemá zabezpečené žiadne ubytovanie.

4. Žalovaný v odôvodnení citoval § 89 ods.1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov a konštatoval, že podľa tohto zákonného ustanovenia je možné miesto zaistenia uložiť povinnosť hlásiť pobyt alebo zložiť peňažnú záruku. Poukázal na skutočnosť, že žalobca nemá žiadne ubytovanie a ani finančné prostriedky, pokladal za nespochybniteľné, že nie sú splnené podmienky na uplatnenie alternatívy zaistenia hore uvedeným spôsobom s odkazom na ust. § 89 ods.1 písm. a/, b/ a § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

5. Žalovaný vo výrokovej časti konštatoval, že žalobcu zaistil a umiestnil v Ú. W. D. W. E. B.. Správny orgán odkázal na ust. § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov a uviedol, že dobu zaistenia upravuje toto ustanovenie na čas nevyhnutne potrebný, ktorý žalovaný stanovil do 30.9.2018. Uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Správny orgán v spolupráci s Ú. W. D. W. E. B. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky, pričom v konkrétnom prípade pôjde hlavne o overenie totožnosti a zabezpečenie cestovného dokladu. Taktiež sa bude zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie. Ďalej sa bude zabezpečovať materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy účastníka konania. Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe potrebnej k vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do domovskej krajiny. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods.1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a v prípade, že zistí nové skutočnosti, bude postupovať tak, aby účastníkovi konania nevznikla jeho zaistením žiadna bezdôvodná ujma.

6. Žalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca bol zadržaný počas nelegálnej migrácie z územia Rakúska, cez územie Slovenskej republiky cestuje do Nemecka, kde, ako konštatoval v zápisnici, tam má príbuzných a tam chce žiť. Žalovaný citoval článok 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, ale na druhej strane konštatoval, že zaistenie žalobcu je dôvodné pre jeho administratívne vyhostenie a že ide o také pozbavenie osobnej slobody v tomto procese, ktoré spĺňa podmienku nevyhnutnosti a potreby obmedzenia osobnej slobody žalobcu a to s odkazom na rozhodnutie z 12.1.2018 o vyhostení žalobcu.

7. Citujúc smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/S zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území členských štátov, je v zmysle článku 7 podľa žalovaného možné, ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá alebo je zjavne neodôvodnená alebo podvodná z dôvodu rizika verejného poriadku vymedziť 7 dňovú lehotu poskytnutú na dobrovoľný odchod.

8. Konštatoval, že podľa tohto ustanovenia vo vzťahu k žalobcovi nie je možné postupovať, keďže bol zadržaný po rozhodnutí vydanom 12.1.2018 o jeho administratívnom vyhostení a pri nelegálnom pohybe cez územie Maďarsko na území Rakúskej republiky bol zadržaný a odovzdaný Slovenským úradom. Konštatoval, že v zmysle rozhodnutia o vyhostení mu bol uložený zákaz vstupu na 1 rok na územie štátov Schengenského priestoru. Mal tak preukázanú podmienku rizika jeho úteku.

9. Žalovaný súčasne odkázal na ust. § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov, v ktorom uviedol, že dobu zaistenia upravuje toto ustanovenie na čas nevyhnutne potrebný a žalovaný ho ustanovil na čas do 30.9.2018. Uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov.

10. Žalovaný v spolupráci s Ú. W. D. W. E. B. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky, pričom v konkrétnom prípade pôjde hlavne o overenie totožnosti a zabezpečenie cestovného dokladu. Ďalej sa bude zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie, zabezpečovať materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy účastníka konania. Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe potrebnej k vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do

domovskej krajiny. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods.1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a v prípade, že zistí nové skutočnosti, bude postupovať tak, aby účastníkovi konania nevznikla jeho zaistením žiadna bezdôvodná ujma.

11. V správnej žalobe žalobca napadol v záhlaví označené rozhodnutie žalovaného s konštatovaním, že je nezákonným, a to z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm. c/, d/ a e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku.

12. Žalobca v prvom rade namietal nesprávne zistenie skutkového stavu a porušenie § 32 ods.1 Správneho poriadku. Podľa žalobcu žalovaný vôbec nezisťoval, že už v predchádzajúcom období bola žalobca zaistený rozhodnutím z 11.1.2018, ktoré bolo predmetom preskúmania správnym súdom, v ktorom Krajský súd v Košiciach v konaní pod sp. zn.: 6Sa/8/2018 12.2.2018 zrušil rozhodnutie žalovaného napadnuté správnu žalobou a nariadil žalobcu bezodkladne prepustiť. Najvyšší súd SR v konaní vedenom o kasačnej sťažnosti žalovaného v predmetnej právnej veci pod sp.zn.: 1Szak/16/2018 dňa 27. 3. 2018 kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol. Dôvody, pre ktoré bol žalobca, /ale i jeho manželka, žalobkyňa s maloletými deťmi prepustená zo zaistenia/ na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, boli založené predovšetkým na právnom názore o obmedzenej možnosti zaistenia maloletých detí v sprievode rodičov. Dôvodom zaistenia bolo administratívne vyhostenie žalobcu, na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného dňa 12.1.2018, Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Najvyšší súd SR v rozhodnutiach vedených o kasačnej sťažnosti žalovaného konštatoval, v rozhodnutí sp. zn. 1Szak/16/2018, zo dňa 27. 3. 2018, že rozhodnutie o vyhostení neobsahuje určenie krajiny, do ktorej má byť žalobca vyhostený a chýbajúcom účele a dôvodnosti zaistenia. Dôvody nezákonnosti zaistení, ktoré boli argumentami v rozhodnutiach kasačného súdu naďalej pretrvávajú a sú dané.

13. Žalobca uviedol, že štyri maloleté deti spoločne s jeho manželkou boli zaistené v zariadení Ú. W. D. W. E. M. B. sú konaním žalovaného, ktorý je v absolútnom rozpore nie len s medzinárodnými právnymi dokumentmi viazanými, ktoré viažu Slovenskú republiku, ale sú aj v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov.

14. Krajský súd v Košiciach rozhodnutím pod sp. zn.: 10Sa/8/2018 dňa 12.2.2018 zrušil rozhodnutie žalovaného napadnuté správnu žalobou a Najvyšší súd SR v konaní vedenom o kasačnej sťažnosti žalovaného v predmetnej právnej veci pod sp. zn.: 10Szak/16/2018 zo dňa 28.3.2018 kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol. Najvyšší súd SR tak rovnako postupoval aj pri zaistení jeho manželky, ktorú Krajský súd v Košiciach v konaní pod sp. zn.: 10Sa/8/2018 spolu s maloletými deťmi nariadil bezodkladne prepustiť. Dôvody, pre ktoré bola žalobkyňa prepustená zo zaistenia s maloletými deťmi, a napokon aj on sám, boli potvrdené zrušujúcim rozhodnutím správneho súdu a potvrdené rozhodnutím kasačného súdu a tiež naďalej pretrvávajú. Žalobca uviedol zaistenie jeho, ale aj štyroch maloletých detí, ktoré boli zaistené spoločne s jeho manželkou a umiestnené v zariadení Ú. W. D. W. E. M. B., sú konaním žalovaného, ktorý je v absolútnom rozpore nie len s medzinárodnými právnymi dokumentmi viazanými, Slovenskú republiku, ale sú i v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov. Rovnako sú v rozpore s existujúcou a stálou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva o otázkach zaistenia osôb s maloletými deťmi. Týmto postupom žalovaného podľa žalobcu, že došlo k porušeniu článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. O tomto svedčí judikatúra Najvyššieho súdu SR 1Szak/16/2018 z 27.3.2018, kedy, ako bolo zhora uvedené, Najvyšší súd závery uvedené v rozsudku správneho súdu potvrdil /rozsudok Krajského súdu v Košiciach/.

15. Podľa žalobcu z obsahu administratívneho spisu má vyplývať, že ani samotné rozhodnutie o zaistení z 11.1.2018 nebolo zákonné a v posudzovanom rozhodnutí sa na dôvodoch a obsahu rozhodnutia žalovaného, ktoré je posudzované v tomto konaní nič nezmenilo. V uvedenej právnej veci vedenej pod sp. zn. 10Sak/16/2018 z 28.3.2018 kasačný súd posudzujúc námietku nezákonnosti zaistenia konštatoval, že Ústavný súd SR v konaní sp. zn.: II ÚS 264/2009 19.10.2010 konštatoval: „Konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie,

aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Podľa ústavného súdu obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu“.

16. Podľa žalobcu konštatovania podľa § 88 ods.1 písm. a/ a b/ a § 88 ods.4 a § 88 ods.8 zákona o pobyte cudzincov neboli naplnené. Práve naopak, žalobca namietal, že ak boli zaistené aj jeho manželka a maloleté deti, je aj jeho zaistenie nezákonným aj podľa Dohovoru o právach dieťaťa. Poukázal na ust. § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov: Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba zo zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletými dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

17. Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku: V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie. akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

18. Rovnako mal za to, že zaistenie žalobcu je napriek zmätočnosti rozhodnutia aj neúčelné a neefektívne, pretože žalobcu nemožno vyhostiť do domovskej krajiny, ani do inej krajiny pre právne aj faktické prekážky. Žalovaný pochybil, keď v konaní, ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nezaoberal skúmaním účelnosti a efektívnosti zaistenia žalobcu a v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov neuviedol konkrétnu krajinu, do ktorej má byť vyhostený a následne sa ani nezaoberal skúmaním prekážok vyhostenia vo vzťahu ku krajine, do ktorej má byť údajne vyhostený. Jeho zaistenie je čisto formálne a neúčelné, v dôsledku čoho je jeho držanie v zaistení v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru.

19. V závere žalobca tvrdí, že v rozhodnutí žalovaný opakovane dôvodí zaistením pre účely administratívneho vyhostenia, v rámci ktorého mal skúmať dôvodnosť zaistenia, čo však neurobil.

20. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal správnu žalobu zamietnuť. Zopakoval stručne argumenty obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o dĺžke zaistenia žalobcu a dôvode zaistenia a úvahy v súlade zaistenia s Dohovormi o ľudských právach a základných slobodách a právach dieťaťa a uviedol, že žalobca ako cudzinec, svojim konaním porušil zákon o pobyte cudzincov, preto nemôže ísť o nezákonné zaistenie. K námietke, že zaistenie je formálne, neúčelné a arbitrárne a v rozpore s článkom 5 Dohovoru uviedol, že v prípade žalobcu ide o rozhodnutie vydané z dôvodu jeho administratívneho vyhostenia. V stanovenej dĺžke doby zaistenia uviedol, že túto stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobcu, pričom vychádzal zo skutočnosti všeobecnej známej z praxe, keďže dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov, pričom počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia (§ 90 ods. 1 písm. d) ZoPC). Žalovaný sa venoval aj dôvodom ochrany maloletých detí a výhodám ich nerozdelenia a oddelenia od rodičov a ich umiestnenia v zariadení, ktoré vysoko vyzdvihoval.

21. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a

na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

Podľa článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za neho zodpovedných, a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia.

Podľa článku 3 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali štandardom ustanoveným kompetentnými úradmi, najmä v oblastiach bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a vhodnosti svojho personálu, ako aj kompetentného dozoru.

Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi

v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

22. Správny súd právne uzatvára súdny prieskum napadnutého rozhodnutia takto: posudzovaním správnej žaloby v zmysle kritérií uvedených v § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku správny súd dáva do pozornosti, že v inom konaní správneho orgánu boli zaistené na základe samostatného rozhodnutia aj žalobcova manželka a maloleté deti, ktorých konanie o preskúmanie rozhodnutia je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 7Sa/14/2018. Zaistenie žalobcu nemožno posudzovať izolovane, ale obidva prípady musia byť posudzované vo vzájomných súvislostiach. Kasačný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

23. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Rovnako vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru.

24. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v útvare policajného zaistenia a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov, najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

25. V prípade, ak by správny súd ponechal žalobcu v zaistení po tom, čo by došlo k prepusteniu zo zaistenia maloletých cudzincov, došlo by tým aj k porušeniu čl. 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého dieťa nemôže byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, iba že by takéto oddelenie bolo potrebné v záujme dieťaťa, čo v danom konaní preukázané nebolo. Teda ponechaním žalobcu v zaistení by z pohľadu maloletých cudzincov došlo k porušeniu princípu sledovania ich najlepšieho záujmu, keďže títo po svojom prepustení majú právo byť so aj svojím druhým rodičom.

26. Správny súd má zato, že žalovaný neposúdil dostatočne /v kontexte zaistenia maloletých cudzincov - detí žalobcu/ zaistenie žalobcu so zásahom do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru), ako aj so zásahom do práva na rodinný a súkromný život jeho manželky a maloletých detí.

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 30.03.2018 zrušil a nariadil žalovanému, aby žalobca bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

28. Posudzujúc na správnu žalobu podľa príslušných ustanovení zákona o správnom súdnom poriadku súd konštatuje, že aj s akcentom na žalobné dôvody konštatuje, že rozhodnutie žalovaného nie je absolútne individualizované vo vzťahu k žalobcovi, porušuje i práva zaručené článkom 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale najmä práva maloletých detí žalobcu zaručené v článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Z uvedeného dôvodu správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného napadnuté správnu žalobou vo veci zaistenia a nariadil jeho okamžité, bezodkladné prepustenie. Vychádza zo zistení uvedených v rozhodnutí, ktoré majú odôvodňovať jeho zaistenie. Z uvedených dôvodov absolútne nebolo možné zistiť individuálne hodnotenie dôvodov zaistenia pre účely vyhostenia vo vzťahu k vyhosteniu žalobkyne s maloletými deťmi, ktoré je súčasne vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 7Sa/14/2018. Už samotný fakt zaistenia žalobkyne s maloletými deťmi je absolútne v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Najvyššieho súdu SR.

29. Správny súd v rozhodnutiach o zaistení utečencov z akéhokoľvek dôvodu, teda aj keď ide o zákonný dôvod uvedený v § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a má spočívať v administratívnom vyhostení na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané správnymi orgánmi Slovenskej republiky pre osobu žalobkyne a je právoplatné, má povinnosť skúmať účel zaistenia. Žalobca už v predchádzajúcom období bol zaistený a prepustený zo zaistenia na základe rozhodnutia správneho súdu, ktoré dôvody akceptoval i kasačný súd. Z tých istých dôvodov totiž žalovaný opakovane pre neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky v zmysle zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobcu. Žalovaný sa v jedinom ustanovení svojho rozhodnutia venoval otázke zaistenia z hľadiska článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie však a článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Možno súhlasiť so žalobcom, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok individuálnych dôvodov a vytvára tak nesprávne právne posúdenie rozhodnutia žalovaného, ktoré má vychádzať nie len zo zákona o pobyte cudzincov, ale sledovať aj dodržiavanie práv zaručených Dohovorom o ochrane základných práv a ľudských slobôd a Dohovorom o právach dieťaťa aj z Dohovoru chrániaceho maloleté deti a zraniteľné osoby. V rozhodnutí žalovaného nie je možné vystopovať ani jeden dôvod, pre ktorý by zaistenie maloletých detí bolo dôvodné. Administratívna zápisnica o vylúčení

je veľmi strohá, neobsahuje údaje o prepojení na zaistenie žalobcovej manželky ako je to zhora uvedené. Neobsahuje dôvody, pre ktoré je zaistenie vzhľadom na vážne dôvody napr. o zdravotnom stave jeho, alebo o zdravotnom stave maloletých detí priaznivým, ani o iných dôvodoch, pre ktoré by bolo možné všetky výhody zariadenia, kde je umiestnená žalobkyňa s maloletými deťmi i žalobca hodnotiť ako vysoko, že by to bolo dôvodné pre obmedzenie ich osobnej slobody.

30. Naviac, z textu odôvodnenia rozhodnutia o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu z 12.1.2018 a najmä z jeho odôvodnenia, okrem dôvodov tam uvedených, spočívajúcich v tom, že žalobca nemá žiadne doklady, ktorými by mohol dôvodiť zotrvanie na území Slovenskej republiky a citujúc príslušné zákonné ustanovenia, nedáva základ pre to, aby rozhodnutie o vyhostení vydané 12.1.2018 bez konkrétneho skúmania účelu zaistenia mohlo byť podkladom pre ďalšie rozhodnutie o zaistení a pre realizáciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

31. Súd zistil z rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu č. PPZ-HCP-BA12-1-008/2018-AV zo dňa 12.01.2018, že správny orgán podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov účastníka konania podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostil. Zároveň podľa § 77 ods. 1 ZoPC s poukazom na § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu jeden rok. Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

32. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

33. Právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

34. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 30. marca 2016, sp. zn. 10Sza/8/2016) „Zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia dokonca zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.“

35. Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom... [písm. f)] zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Charty základných práv Európskej únie).

36. Zo všetkých zmienených právnych dokumentov vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

37. Správny súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016, 1SZa/9/2016) a dodáva, že žalovaný je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. preukázanie jeho účelu, ktorým je v danom prípade existencia vykonateľného rozhodnutia o vyhostení cudzinca. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-2-008/2018-AV dňa 12.1.2018 rozhodlo o administratívnom vyhostení žalobkyne podľa § 82 ods.1 písm. b/ ZoPC a určení zákazu vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu jedného roka. V rozhodnutí neurčilo krajinu, do ktorej sa žalobkyňa vyhostí. V dôvodoch rozhodnutia je uvedené, že v prípade účastníka konania - žalobkyne, krajina Maďarsko, je jedna z možností, kam môže byť žalobca vyhostený a že z uvedeného dôvodu bude príslušným maďarským orgánom zaslaná žiadosť o prijatie osoby na svoje územie na základe readmisnej dohody.

33. Žalobca už v predchádzajúcom konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zaistení úspešne v žalobe namietal, že v rozhodnutí o jeho vyhostení nebola určená krajina, do ktorej má byť vyhostený, preto podľa neho nebola splnená podmienka jeho vyhostiteľnosti a účelnosti zaistenia, namietal tiež dôvodne zmätočnosť rozhodnutia, čo do ustálenia účelu jeho zaistenia.

34. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení dáva možnosť zaistenia len z dôvodu splnenia účelu zaistenia, ktorý je splnený vtedy, ak ide o osobu s rizikom úteku. Či možno hodnotiť za útek žalobcu, ak počas rozhodnutia o vyhostení, ktoré je právoplatné, migroval po území Schengenského priestoru, ktorý zákaz tohto pohybu obsahuje vo svojom výroku /bolo uložené podľa § 77 ods.1 zákona o pobyte cudzincov v spojení s § 82 ods.3 písm. b/, podľa ktorého mu bolo zakázané vstúpiť na územie členských štátov na jeden rok, súd hodnotí na základe neproporčnosti vyhodnotenia jeho práva na slobodu pobytu a pohybu a práva štátu vynucovať zdržiavanie sa žalobcu na území štátu, ktorý rozhodnutie o administratívnom vyhostení vydal, do jeho realizácie. Preto, že doposiaľ žalobcovi nebola krajina a lehotá na vycestovanie určená, ale najmä preto, že zaistenie žalobcu ani žalobkyne s maloletými deťmi nie je možné a neobstojí ani odkaz na právne hodnotenie zaistenia žalobcu podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

35. Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 30. 30. 2018, ktorým žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobcu na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 12.01.2018, ktorého a umiestnil v Ú. W. D. W. E. B.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.09.2018.

35. V zmysle Správneho súdneho poriadku je správny súd povinný pri svojom rozhodovaní vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom odklon od tejto praxe predstavuje samostatný dôvod kasačnej sťažnosti voči jeho rozhodnutiu.

36. K námietke poukazujúcej na nutnosť obozretného posudzovania prípadov zaistovania rodín cudzincov s maloletými deťmi aj s poukazom na judikatúru ESLP, súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že z judikatúry ESLP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.

37. Správny súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa opierajúc sa o judikatúru ESLP (rozsudok zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko a rozsudok zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko) poukazujúcu na to, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu, pričom tento súd vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl.

3 Dohovoru o právach dieťaťa. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v útvare policajného zaistenia a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 5 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

38. V tejto veci súvislosti kasačný súd rovnako vyjadril právny názor, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými, dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku (rozsudok NS SR sp. zn. 1Szak/14/2016 z 11.10.2016). V tomto rozhodnutí ďalej súd uviedol, že vo veci „spornosti zaistenia (umiestnenia) maloletých detí s matkou a obozretného súdneho prieskumu tohto právneho stavu sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v konaní podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, judikoval svoj právny názor (rozsudok sp.zn. 10/SZa/12/2016 zo dňa 14.06.2016), s právnymi názormi, ktorého sa kasačný súd stotožňuje s precedenčnými následkami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 3 spolu s § 139 ods. 2 a 3, § 440 ods. 1 písm. i/, § 464, ako aj § 469 S.s.p, ako aj so sankčnými dôsledkami podľa § 80 ods. 1 písm. c/ S.s.p. Kasačný súd v uvedenej súvislosti najmä poukazuje na judikatúru ESLP (§ 131 veta druhá S.s.p.), z ktorej vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.“

39. V preskúmvanej právnej veci správny súd dopĺňa, že zákon o pobyte cudzincov neumožňuje zaistiť deti bez sprievodu alebo odlúčené od rodičov (§ 88 ods. 8), hoci na druhej strane pripúšťa, aby spolu s rodičom boli umiestnené do ÚPZC aj deti (§94 ods. 3), správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa zakotvený v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v ÚPZC a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na relevantnú judikatúru ESLP, týkajúcu sa pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov, najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov.

40. Správny súd rovnako poukazuje na judikatúru kasačného súdu, že žalovaný v súlade s vyššie uvedenými záväzkami podľa čl. 3 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa, pri úvahe o umiestnení detí spoločne s rodičom do ÚPZC musí zohľadniť, že tak, ako deti bez sprievodu, tak aj deti, ktoré sú na ceste s rodičmi, by nemali trpieť zdĺhavým pobytom v zaistení. V prejednáwanej veci však ide o spojitosť so zaistením maloletých detí a manželky žalobcu. Najmä s prihliadnutím na ustanovenie § 88 ods. 8 ZoPC bolo reálne od správneho orgánu očakávať, vzhľadom na obmedzenia osobnej slobody maloletých detí vysporiadanie s požiadavkou zákonodarcu, že zaistenie maloletých detí, ako zraniteľných osôb, musí byť obmedzené na čo najkratší čas.

41. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu správny súd nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia žalovaného. V prípade zaistenia maloletých cudzincov nezobral totiž do úvahy príslušné ustanovenia Dohovoru o právach dieťaťa a že jeho zaistenie je preto v nesúlade s článkom 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý sleduje najlepší záujem dieťaťa v každom prejednávanom prípade.

42. Pokiaľ sa týka iných menej závažných prostriedkov zaistenia, kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukázal na to, že za tieto možno v prípade žiadateľa o azyl (aj keď v inom členskom štáte) považovať zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky [§ 23 ods. 3 písm. c), resp. § 23a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle], pričom daným sa však správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia preskúmvaného rozhodnutia to nevyplýva.

43. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm. c/, d/ e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku, teda preto, že vec žalovaný nesprávne právne posúdil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a bolo vydané za situácie nedostatočného a riadneho posúdenia, preto, ako už bolo vyššie konštatované, napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a nariadil žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu, nakoľko žalovaný svojím rozhodnutím zasiahol do jeho osobnej slobody zaručenej aj článkom 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 5 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Ostatnými žalobnými námietkami sa správny súd zaoberal vyššie. Tieto všetky dôvody odôvodňujú zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,

h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo

j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.